

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

lesv Christi Annvs 648. Theodori Pap. Annus 7. Constantis Imp. Annus 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

dispositio promulgata, qui licet fortis appareat aequus & pacis conciliator, quid tamen de eo senserit dicta Lateranensis Synodus sub Martino, hic ex eius Actis opportune aperendum est. sic enim se habent:

Sancta Synodus dicit: Reliqui Typi bonum quidem intentum habere depromunt, diffinientem autem virtutum intentum continent. Etenim est namque prouidendum, & omnibus timentibus Deum diligenter, adhibere diffinitiones & aduertationes pro causa fidei, sed non est vtilis & bonum, cum male destruat bonum, id est, cum hereticis Orthodoxorum Patrum verba & dogmata: quantum hoc potius excuset, non enim iungat in merito controuersarum flammis, * nullo videlicet patiente denegare cum impetrate heretica venerabile verbum fidei. Similiterque est, & in huiusmodi malum amplius, & cum eodem bonum in se ferre profert: quoniam verumque iustitia perimit translationem. Vnde & neque ab hereticis in hoc habitant, Dominus appropinquans, ait: Nam perdo iustum cum impio, & erit iustus sicut impius. Nihil modo tu facis secundum hoc verbum, ut excidas iustum cum impio, & erit iustus sicut impius: Non est hoc tuum, qui iudicis committitur, non facis iudicium hoc. Nam si quis iustus per approbationem scripturae, hoc est, patris doctrine, reprehensibile pariter aut laudabile vitiosum offendit, bene vitique fuisse Typus expressit, propter vitiosum approbatum per fratres sermo: reprehensibile, aut per fratres patris vitiosum taciturnitatem deservit, aut e contrario pro certum laudabilitate vitiosum profectum. Si autem nihil bonum penitus demonstrant, sed licet iustitiam perhibent vnam aut duas dicere in Christo Deo operationes & reliquias, officio nobis Patriarchae voce (transmissum) Principi allegat, & multa enim alia contra Typum afferentes eadem Patres in Synodo confidentes, ipsum anathemate damnauerunt.

Sei hic fortasse quis obiciat, vel saltem ex Actis Synodi huius redigendum esse Honorium Roman. Pontificem, quod de vitiosa sententia tacendam esse suis epistolis vixit precepisse, atque vitique parti omnino indixisse silentium: ut plane idem videatur indicandum de Honorio episcopo, atque de Typo Constantis Imperatoris. Sed in his maximopere refert (quod & superius iudicium dicitur est) vt tempore iustitiam habeatur: nam sancte pieque dici potest iustitiam ab Honorio de vitioque tunc tempore, quo incipere eiusmodi controuersia dicitur venturam: haud enim de omnibus quibuslibet, que conuoluit disputantem oriuntur, necesse est ab Ecclesie definitionem promulgari, cum plerumque adhuc videamus indecisa relinqui, & monetur ab Apollonio sapere ad sobrietatem, hoc est, que sunt ab Ecclesia definita lectari. Satis namque ad sobrietatem sapere erat, de diabolo in Christo naturis asserere, que a sacrosancto Concilio Chalcedonensi fuerant definita. Vbi vero inditum de curiosa disputatione silentium ab aduertatis violatum est, immo & per publicas assertiones publicas alicuius in Ecclesie portis heresis palam est promulgata, & Conciliorum sententias stabilita, haud aliqui locus potuit esse silentio, sed damnandus error omnino fuit. & recta sententia pro vulganda: secus autem vtrius, cum nulla certa firmitate confessione anceps adhuc disputatione videretur, prout Honorii temporibus fuisse demonstrauimus: at non sic Martini tempore, quo non profuerit, quod sciretur omnino esse Catholicum, nec damnare, quod certo constaret hereticum esse, haud a blasphemia Cartholice pietatis (vt iidem Patres definitio) fieri potuisset certissimum est.

Adde insuper de promulgato Typo fallaciam, que sub verbocum inuoluto ab hereticis erat inclusa: referat eam sanctus Martinus Papa in dicto Romano Concilio, vbi in quinto Secretario in Synodali epistola haec habet: Per impium Typum, qui ex maligna insigitatione illam a fratribus Principis, desinente in eadem Typo, nec vnam, nec duas voluntates aut operationes, hoc est, neque diuinitatem, neque humanitatem voluntatem & operationem in ipso Salvatore nostro quomodo omnino consistit. Nec autem praedicauerunt, vt non solum in humana eius natura, sed etiam in vitiosa

omino cum sine voluntate & operatione, hoc est, ab ipse natura & essentia esse demerent, quatenus cum perfida hereticis & Orthodoxis Patris abiciant. Manichaeorum enim in ea erat assertio, quam longissime fuisse a sensu Honorii Papae, quis dabit, que vix credi poterat fuisse hereticis inuita?

Sed quid post haec accidi: Vbi Romam ad Theodorum Papam scripte anno superiori littere Pauli Constantinopolitani Episcopi heretici perlati essent: cum Theodorus ipse desperationem eius curationem periret, Synodum induxit in praesentem annum: vbi collectis Episcopis (ne scitur eorum numerus) cognitique is, que aduersus eam attulissent & declamarent Episcopi Africani, vixit pariter, que ad eius emendationem impleret sanctus Theodorus Pontifex, mirans ad eum Apocritianos, conscripserit: haud amplius vitus est impius tolerandus, sed ex sacris praecis ipsiusque canonibus iudicandus. Quamobrem damnata in Concilio haec est Monothelitarum, eiusdem sectatoris pariter sententia est: multa ad eos censura apostolica persuasit: sicque in eundem Paulum laia esse sancta Synodo damnationis sententia, qua anathemate ferretur, & a Sede a quoque deponeretur. Haec Romae hoc anno facta esse de Paulo Anastasio Bibliothecario (vt dictum est) in Theodoro testatur his ipsis verbis:

Sanctissimus Pater Theodorus scripsit Paulo Patriarchae regis civitatis, tam rogans, quam regulariter increpans, nec non per Apocritianos (vt dictum est) per hoc maxime desinat praesentialiter admonens & castigans, quatenus proprium encyclicis commentum, atque ad Orthodoxam solum Catholicam Ecclesiam remaneret. Et neque rogantes, neque increpantes poterunt eum a suo contamine quoquo modo reuocare, propter quod usque ab apostolica Sede ipse depositiois vitium percussus est. haec Anastasius. Quod autem ad Apocritianos Constantinopolim missos pertinet: constat quidem eundem restitucione Anastasii, eo manere sanctam esse Martini, qui successit eidem Theodoro Romano Pontifici, ita sane Anastasius in Martino.

Quod vero ad damnatos Romae in Synodo Episcopos spectat: non Paulus Patriarcha tantum ea est affectus sententia, sed & qui infeliciter in errorem pessimum post recantatam palinodiam relapsus est Pyrrhus eiusdem Ecclesie Patriarcha quoque damnatus. Sed quae praecedunt Pyrrhi damnationem, dicamus. Cum enim Constantinopolim audiret esse, Pyrrhum ipsum Romae obtulit Theodoro Pontifici libellum penitentiae, ab eoque susceptum, misit Imperatori successorem Platoni Exarcho Olympum hereticum audacissimum, qui vbi Raucennam se contulit, omne adhibuit studium, vt periceret, quod sciret esse gratum Imperatori, vt eundem Pyrrhum in errorem pessimum reuocaret. Id vt implere posset, Raucennam ab urbe trahere hominem laborauit: quod vbi fuit ex animi sententia consequutus, qua polebat auctoritate, aggressus ipsum, nunquam deseruit, quousque effecit desertorem fidei, & a se te praenunciatori Catholice confessionis, adigens eum, vt publice delectaretur, quod nuper in Africa primum cepisset, Romae autem consummasset. Traacidem vero, vt homini illi, qui Hierosolymis discendens, Hiezechio incidit in laterones, ad quibus sfoliatus est, vulneribusque confossus: at non licet: ille feminibus relicta, sed penitus iacuit interfectus.

De Pyrrhi lapsu post penitentiam ex Theophane restantur Annales Graeci, tradit & Anastasius in Theodoro, sed & Maximus ipse in eadem nuper citata epistola ad monachos Siculos: cum enim se excusaret de Pyrrho laudato, haec habet ad finem: Si quis vero ab eo, quod mihi propositum fuit, aberrans illam meam laudationem agere fert, consilium & praesentia rationem minime approbans: dimittat, & abiciat (vt ei videtur) istam laudationem, que ne nobis quidem deinceps placebit, sed potius molesta & diffidit, postquam plane euersum est ille: confirmate vero, & rata habere, que recte illi a nobis tradita sunt, qua sunt praecipua & approbata. & qua

X. SYNOBUS ROMA, IN QUA PAULVS DAMNATVS.

XI. LAPVS PYRRHI.

XII.

praeque illa Patria confessione demonstrata. Habetis, Patres sancti, quomodo vos omni dubitatione per meam depositionem liberaverim.

XIII. THEODORUS PAPA EXCOMMUNICAT PYRRHUM

Vbi autem haec de perditissimo Pyrrho perlati sunt Romam, Theodorus Pontifex (vt dictum est) conuocata rursus Ecclesia, nefandum scelus aperuit, & Apostolica auctoritate vna cum auctore in Synodo condemnauit. Tradit id Anastasius, vbi ait: Postea rursus uocatus ad proprium impietatis uicium Pyrrhus egolauit: quem sanctissimus Theodorus Papa, conuocans uniuersos sacerdotes & clericum in Ecclesia beati Petri Apostolorum principis condemnauit sub vinculo anathematis iuxta mercedem & retributionem propriae transgressionis, canonicam penam sine depositionem decreuit. Qui quidem Pyrrhus reversus est in partem Orientis, vbi in gratiam Imperatoris recepit, post obitum Pauli, in mercedem impietatis pacem Constantinopolitanaam resumens sedem, qua quidem veluti potrecta eica hamo infelix est captus.

XIV.

Sed & Martinus Papa in Lateranensi Synodo, ipsa prima Actione de Pyrrhi causa agens, totam historiam a principio breuiter verbis istis complexus, haec ait: Pyrrhus idem pluribus Episcopis terrae Constantinensis dolose ab eo deceptis, huiusmodi impietatem alicuius subscriptionibus propriis eorum, qui ab eo decepti, sine vniuersi papa, vt, confirmare studuit, extollens aduersus scientiam Dei in manu professionem suam. Propter quod antea confusus, quia vniuersi operabile est omne malum, vti damnabile, festinavit pro hoc ipso huc adueniens, emendare proprium commissum, & libellam obtulit cum sua subscriptione Apostolica nostra Sedi, condemnans in eodem libello omnia, qua a se vel a deceptoribus suis scripta vel dicta sunt aduersus immaculatam fidem nostram. His itaque ab eo peractis, postea rursus more canis ad proprium impietatis uicium repulsi, in istam mercedem ac retributionem propriae transgressionis canonicam penam sine depositionem decernens, haec Martinus Papa. Quod ad damnationis sententiam spectat, his iungamus Graecorum Annales, qui aliquid amplius, quam Anastasius, habent his verbis a:

XV.

Pyrrhus cum Roma discessisset, & Reuennam peruenisset, vt canis ad uicium suum reuersus est. Quo Papa Theodorus conuocato, plenius de consuetudine Ecclesiae, ad senectutem uertitis Apostolorum accessit, & diuino calice exposulato, ex uinisio sanguinis in atramentum stilauit, & ita propria manu depositionem Pyrrhi excommunicati fecit. haec excommunicationem Pyrrhi tunc per Theodorum Papam Romae factam Annales habent. Sed de sanguine Christi ex calice destillato in atramentum in signum maledictionis & damnationis aeternae, in tribus facis Ecclesiae Romanae haud alia qua huiusmodi de his reperitur esse praecipua lex, vel factum ipsum aliquo alio, quod sciamus, declaratum exemplo. Verum deiant ista in Anastasio.

XVI.

At quid post haec Constantinopoli Vbi illic audientum est Romae a Theodoro Pontifice Typum ab Imperatore missum non tantum non receptum, sed conuocata Synodo, fuisse damnatum, insuper Paulum Constantinopolitanum Episcopum pari sententia affectum vix credit potest, quantum in ipse Imperator ob contumaciam maiestatem, cum Patriarcha & alii eiusdem hae eius defensores, fuerint indignatione commoti: quam etiam magis aucta facta condemnatione Pyrrhi, quem magno labore reuocauerant in eorum. Horum gratia, in eos, qui proximi essent, primum omnium persequutio commota est, aduersus, inquam, ipsos Apocristas Apostolicae Sedis iam antea ab eodem Theodoro Romano Pontifice (vt vidimus) Constantinopolim ad Paulum missos, quae & propagata est etiam in alios Orthodoxos ibi manentes. Cum autem Anastasius ista ad Martinum Papam Theodori successoris referat tempora, erroris arguitur ex eiusdem Martini Pontificis litteris inferius recitandis, quibus quidem non ista passus suos a se missos Apocristas testatur, sed seductos dicit. Sed quomodo ista acciderint, a nullo fidelius, quam a sanctissimo Papa Martino audemus: ipse enim in Lateranensi Synodo, eius exortio concionatus ad Patres, referens, quae impie ab

haereticis praesumpta essent, de nefario Paulo cuiusmodi textit historiam:

Paulus autem praedeceffores suos in his superare contiderit, non solum in scripto per propriae quistalem ad hanc directam nostram Sedem confirmant, & ipse contra se superat memoratae Ecclesiae irrationabilem heresim, sed etiam contrarietate scripti aduersus rella sanctae Dei Ecclesiae dogmata audacter praesumpti patris depositionibus contraria: propter quod ista ad Augustiniana Sede & ipse depositioni vltimo persequi est. Insuper fideles ad cooperimentum proprii erroris, & in hoc sergum mutatis, inuisionem subscriptionis vti, & diuocissimo Principi fauere Typum exponere, qui Catholicam dogma destruit: in qua Typo omnes omnino voces sanctorum Patrum cum infatigabili hereticorum dictibus conuocant, nec vnam, nec duas uoluntates operationes in CHRISTO Deo nostra depositione consistere: quod hoc sine uoluntate penitus & operatione Christi inuocant, ad est, ab ipse substantia & natura cum praesente uoluntate. Quod enim nullam uirtutem habet (sicut beata memoria Dicitur) nec est, nec quicquam est, nec aliqua est eius omnia substantia, Nec enim aliter natura cognoscitur esse secundum uerum substantiam consistens, nisi per inherentes sibi naturales & substantialem uirtutem, qua ualida & confirmata cum natura esset.

Qua de re huiusmodi praesumptam suam defendens, quomodo quam nec a prioribus haereticis praesumptam est, ipse dicitur praesumere studuit. Aliter enim sanctae nostrae fidei in donec Placidia sacrarum (Placidia paladium erat Romani Pontificis, in quo Apocristas habitare solebant) reuerentia etiam ad uerentes dirigit: prohibens, ne ad uerendum & uenerandum istam stiam, id est, sacram celebrationem, Apocristas nostri quod Deo offerre ualeant, & uerifica diuina communione sacramento ueritatem. Quos ualide Apocristas, quia ex praesente Apostolica auctoritate commouentur cum, vt de tali haereticis uerentia dicit, nec non conuocari uis sunt persequutionis diuersi ex alio Orthodoxis uis & uenerabilibus sacerdotibus insequuntur illis, quosdam eorum custodire uerentis, alios in ecclesia deperat, dicit autem per hereticis submittit.

Et quid me oportet inuita differendo sermone extolere, dum consistit omnibus, qua ab ipse praesente, nec non deceptoribus ipse per tota tempora contra Orthodoxos uis atque Catholicos sine perperata sunt. Quibus peno omnibus omnium mundum extorquibus atque sollicitationibus, necessitate compelli ex diuersis locis contra eos, seu accolationes ad Apostolicam nostram sedem summi Orthodoxi detulisse monstrantur: & tam in scripto legentis & conuocantes, quamque & conuocata post praesentem ueritatem multumque exortio per Apostolicam auctoritatem ab ipse & conuocantur, quatenus minus totum corpus Catholicae Ecclesiae ueritatem ueritatem languere dissonare ualeat, & c. Auenit haec eadem recitat Anastasius in Martino, qualli sub ipse accidit: uerum ista de Apocristas hoc anno Constantinopoli facta esse certissimum est: nam de Apocristas ab ipse Martino Pontifice missis longe aliter (vt dictum est) accidit, cum illi non reuocantur impia, sed ab ipse de ipse peruariati sum, vt suo loco dicitur: Quomodo autem aduersus Paulum uinuerso declarante Christiano orbe, oportuit pleniorum Synodum Romae cogere, ueritatem anno sequenti.

Eodem hoc insuper anno, qui septimus Constantini Imperatoris numeratur, Sarraceni cum P. iocopo inuicem Cyprum inuasi, & partem que Constantiam conuenit demolitus est. Ita sinistra omnia a cessare in seculum imperatori, dum bellum aduersus Catholicos in eadem ueritatem ueritatem sanctum indices magis auget: ex quo factum est, vt ex eius impietate uices in huiusmodi addecerentur.

IESU CHRISTI ANNVS 649.

MARTINI PAPI. CONSTANTIS IMP. ANNVS I.

SEXCENTESIMVS quadagesimus nouus annus Domini agitur, Indictione septima, eodemque